

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΜΕ ΕΡΓΑ ΝΕΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΝΘΕΤΩΝ. — Α. ΞΕΝΟΣ - Μ. ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ - Α. ΚΟΥΝΑΔΗΣ - Γ. ΣΙΣΙΛΙΑΝΟΣ.

127

ΤΟΥ Κ. ΦΟΙΒΟΥ ΑΝΩΓΕΙΑΝΑΚΗ

Πραγματικό ενδιαφέρον είχε η δεύτερη εκδήλωση της «Ενώσεως Ελλήνων Μουσουργών» — αίθουσα «Παργασού», 8-3-57. Μία συναυλία με έργα νέων Ελλήνων συνθετών, είναι φυσικόν να γεννήση ποικίλα προβλήματα, που τούτη η έκεινη η λύσις τους μάς προσφέρει καινούργια μέτρα, χρήσιμα στη μελέτη και παρακολούθησι της μουσικής μας ζωής. Ασφαλώς κανένας απ' τους συνθέτας που άκούσαμε την Παρασκευή δεν μάς είχε άγνωστος. Τέσσερις όμως συνθέται — Ξένος, Χατζηδάκης, Κουνάδης, Σισιλιάνος — μαζί σε μία συναυλία, παρουσιάζουν άμέσως ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Δίδουν περισσότερο ανάγλυφα τις σημερινές τάσεις της νεοελληνικής μουσικής. Θέτουν και πάλι το πρόβλημα της σχέσεως με την παράδοσι και μάς προσφέρουν ένα καινούργιο μέτρο άντοχής του Κοινού σε μία δίωρη συναυλία αποκλειστικά με ελληνικά έργα. Και μόνον το θετικό συμπέρασμα που έχουμε απ' την προσοχή του Κοινού θα άρκούσε για να δικαιώση τη συναυλία — παρήγορο σημάδι στην άνησυχη και τόσο άνυπόμονη για διαρκή άλλαγή εποχή μας.

Όπως σωστά διαχώρισε τους συνθέτας που άκούσαμε ο διαπρέπης μουσικολόγος κ. Σόλων Μιχαηλίδης, ο Ξένος κι' ο Χατζηδάκης κινούνται μέσα στο κλίμα της παραδόσεως, που δημιούργησε πρώτα η γενεά Καλλομοίρη κι' έπειτα οι νεώτεροι, ενώ ο Κουνάδης κι, ο Σισιλιάνος «κέρυτοτροπούν», όπως έπαιε, προσανατολίζονται περισσότερο προς τα σύγχρονα έκφραστικά μέσα της Δύσεως και συγκεκριμένα το δωδεκάφθογγο σύστημα.

Δεν καθώρισε όμως την ουσιαστική διαφορά που χωρίζει τους δύο πρώτους συνθέτας. Γιατί, ενώ ο Ξένος είναι στραμμένος προς την παράδοσι, που άπλως μιμείται στα τραγούδια που άκούσαμε — έξαιρώ την «Κύπρο», κακό ποίημα και κάκιστη μουσική, που δεν είχε κομμιά θέσι στη συναυλία — ο Χατζηδάκης την άνανεώνει. Την πλουτίζει με νέο αίμα, το σύγχρονο λαϊκό τραγούδι που τόσο έχει επηρεάσει τη συνθετική του εργασία. Το στοιχείο αυτό, άνανεούμενο διαρκώς με ρυθμικά και μελωδικά εύρηματα, στα πλαίσια, μιας προωρημένης σύγχρονα άως και άπλης άρμονικής γλώσσας, είναι εκείνο που χωρίζει το χρώμα και τη λάμψι στο έργο του Χατζηδάκη «Για μία μικρή λευκή άγιβάδα». Η λυρική φλέβα του Χατζηδάκη έξευγενίζει και την πιο κοινή μελωδική κατάληξι. Ξαναδίδει φτερά ακόμα και στο «τέρτοσο», την άρμονική αυτή συνήνησι, που η άγοραία μουσική έχει τόσο επίπολαια έκμεταλλευτή. Ο Χατζηδάκης δεν φοβάται να πατά γερά σ' ελληνικές ρίζες, γιατί έχει τη δύναμη να όρθώνεται κατακόρυφα και να σφραγίζει ό,τι γράφει με την προσωπικότητά του.

Πολύ κατατοπιστική ήταν επίσης η εισηγησις του κ. Μιχαηλίδη για το δωδεκάφθογγο σύστημα — Τεχνική που ακολουθούν ο Κουνάδης με μεγαλύτερη άσπληρότητα στις «Τοπικές σπουδές» για πιάνο κι' ο Σισιλιάνος με κάποια έλευθερία στο κουαρτέττο του, άριθ. 2. Εις την περίπτωσι όμως αυτή, νομίζουμε ότι δύο ή τρία μικρά παραδείγματα στο πιάνο, θα βοηθούσαν περισσότερο πò οποιαδήποτε προφορική άνάλυσι των άπληροφόρητο άκροατή.

Απ' τα δύο έργα, οι «Τοπικές Σπουδές» του Κουνάδη έχουν άπλως το ενδιαφέρον σπουδής δωδεκάφθογγης τεχνικής. Δεν εγγίζουν όμως την περιοχή του ένγου τέχνης που επιβάλλεται με την προσωπικότητά του. Αντίθετη έντελώς σημασία έχει το «Κουαρτέττο άρ. 2» του Σισιλιάνου. Το έργο αυτό, κτισμένο στερεά, με θαυμάσια οικονομία και ώραιότατη γοσημιοποίησι της μοντέρνας τεχνικής του κουαρτέττου, δεν αποτελεί μόνον ένα άπό τα καλύτερα έργα του συνθέτη, αλλά πλουτίζει γενικά την ελληνική μουσική με ένα άπό τα πιο ενδιαφέροντα, στο είδος του έργα της.

Στο δεύτερο μέρος του προγράμ-

ματος είχαμε ακόμα και τα τραγούδια του Κουνάδη, σε στίχους του Σεφέρη «Σχέδια για ένα καλοκαίρι», μαζί με δυο δημοτικά, ένα της Κύπρου και ένα του Πόντου έναρμονισμένα στο πιάνο επίσης απ' τον Κουνάδη. Τα «Σχέδια για ένα καλοκαίρι» του Κουνάδη, μπορούμε άδίστακτα να πούμε ότι πλουτίζουν και μαζί άνανεώνουν την τόσο ήδη πλούσια στο είδος αυτό μουσική μας φιλολογία. Όπως ο Χατζηδάκης, έτσι κι' ο Κουνάδης στα τραγούδια του άφίνει έλευθερά τον εαυτό του να δεχτή την έπίδρασι του νεωτέρου λαϊκού μας μοτίβου. Έμπιστεύεται στη γοητεία του γιατί η δύναμη της έμπνεύσεως είναι τόση που δεν φοβάται να παρασυρθη σε στεία μίμησι. Με βαθύ μαζί και λεπτό διεϊσδυτικό πνεύμα, ο συνθέτης «υπογραμίζει» μουσικά το στοχασμό και τη λυρική διάθεσι του Σεφέρη, τόσο άποφασιστικά, ώστε το έργο του ν' άποτελή όπως πιστεύουμε, σταθμό στη μελοποίησι της νεωτέρας ελληνικής ποιήσεως. Την ίδια προσωπικότητα έχουν — νεοίς να προδίδουν καθόλου το ύφος της μελωδίας — κι' οι έναρμονίσεις των δημοτικών τραγουδιών. Γιατί όμως η ποντιακή μελωδία «Μητερίτσα μου γλυκειά» είναι παραποιημένη σ' ώρισμένα χαρακτηριστικά της διαστήματα; "Αν όμως η συνθετική αυτή εργασία έην τη σημασία που πιστεύουμε, είναι άδύνατο να έξηγήσουμε πώς ο τόσο άσπληρός στους άλλους Κουνάδης επέτρεψε — γιατί αυτός είναι ο μόνος υπεύθυνος — να τραγουδηθούν τα τραγούδια του. Ένας Σεφέρης δηλ., με τέτοια άπελπισία και στόμφο, με τονισμό τοσο αντίθετος στην ελληνική γλώσσα και «ντιέϊόν» που έκανε την έκστασι άκστασι, το καλοκαίρι καλοκίρι και το έφτασε ήφτασε. "Η ν' άφήση να μεταβληθη ή κυπριακή δημοτική μελωδία σε γεωμανικό λίντ. Άδικοιολόγητο κι' άνεξηγήτο άλήθεια. Για την έκτέλεσι του άλλου προγράμματος μόνον έπαίνοους θα είχε κανείς να κόμη. Εύγενική και μουσική στο πιάνο η δίνις Παπαλουκά, όπως και στο τραγούδι του ο κ. Γ. Τασούλης. Όσο για την έκτέλεσι του έργου του Σισιλιάνου απ' το «Ελληνικό Κουαρτέττο» ένα επίθετο άριστοί: τελεία.

ΦΟΙΒΟΣ ΑΝΩΓΕΙΑΝΑΚΗΣ

Υ. Γ.: Στην έκδοσι των τραγουδιών του που ετοιμάζει ο Κουνάδης, έλπίζω να πεισθη ότι ο Σεφέρης δεν έχει ανάγκη επιλόγου, γαρτωμένου ίσως, ώστόσο όμως ύφους έπτανησιτικής καντάδας και μάλιστα «μπους - φερμέ».

Φ. Α.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ervin Laszlo. Όμιλία Σ. Μιχαηλίδη περί Έλληνικής Μουσικής. Έ Συμφωνική, σολίστ: Άχ. Κολάσης, Πάρρου Δερέμπεη

Ύπο του συνεργάτου μας κ. Μ. ΔΟΥΝΙΑ

Τò άθηναϊκό κοινό υποδέχτηκε τόν Άμερικανό πιανίστα Έρβιν Λάσλο με ζωνρότατες εκδηλώσεις. Η εμφάνισις του έφερνε στό νοΰ τίς θριαμβευτικές περυσινές συναυλίες του, αλλά και κάποια θλιβερά γεγονότα από τήν χώρα καταγωγής του, τήν Ούγγαρία. Διάχυτη ήταν στήν αίθουσα ή εκδήλωσις συμπαιθείας πρòς ένα γενναίο, υπερήφανο λαό και ή συγκίνησις τής στιγμής συνέτεινε ώστε μεταξϋ καλλιτέχνου και κοινου να άποκατασταθϋ ένας δεσμός στενός και έγκάρδιος.

Σχετικά με τήν πιανιστική τέχνη του Λάσλο ή παρούσα στήλη έχει άσχοληθϋ στό παρελθόν και πολλά έγκωμισιαστικά έχουν γραφϋ από τήν διεθνή κριτική. Όμως ή άκτινοβολία του καλλιτέχνου, ποικίλη εις χρώμα, προσφέρει πάντοτε νέες, αξιωμαίνόμενες πλευρές. Αίφνης, ή Σακόν του Μπάχ κατά διασκευή του Μπουζόνι, στήν άρχη του προγράμματος παρουσίασε έντελώς ιδιαίτερο ένδιαφέρον. Όταν πέρσι άκούσαμε αυτό τò έργο στό πρωτότυπο από τò θιολι του Μενουχίν σε μία άπαραμίλλη άπόδοσι, πιστοποιούσαμε τò μέγεθος τής πλάνης που παρουσιάζει ή μεταφορά τέτοιου άριστουργήματος στό πιάνο. Όμολογώ πώρ ο Λάσλο μου άπεκάλυψε τώρα τήν δική μου πλάνη. Βέβαια ή συμπλήρωσις τών άρμονιών από τόν Μπουζόνι, ή προσθήκη μελισματικών διακοσμήσεων και μπάσων σε διάφορα σημεία αλλάζουν αισθητώς τò ύφος αυτής τής σελίδος, όμως ή στοχαστικότητα του Άμερικανου πιανίστα, ή λεπτότης τών φωτοσκιάσεων, ή ευγένεια του ήχου με έπεισαν πώρ τò χαλύδβινο πιάνο είναι δυνατόν να μετατροπϋ σε γλυκύτατο έγχορδο και να διεσδύση στό πνεύμα του πρωτότυπου. Άν προσθέσουμε και τήν άραία αρχιτεκτονική αντίληψη του καλλιτέχνου, έχουμε πλήρη τήν εικόνα του τρόπου προβολής του έργου.

Η μετάβασις στόν επόμενο αριθμό, τίς Παραλλαγές πάνω σε θέμα του Dupont K.573 του Μότσαρτ και έν συνεχείας στήν Σονάτα έργο 83 «Les Adieux» του Μπετόβεν μας άπεκάλυψε τήν ικανότητα προσαρμογής του Έρβιν Λάσλο τόσο στό κρυστάλλινη διαυγείας ύφος του πρώτου όσο και στόν θερμό, ύποκειμενικό τόνο τών λογισμών του δευτέρου.

Ο ξένος πιανίστας αντιμετώπισε τὰ προβλήματα τής νεωτέρας μουσικής ευχερώς σε μία «Φαντασία» του Ross Lee Finney. Το έργο του Άμερικανου συνθέτου, μαθητοϋ του Άλμπαν Μπέργκ, δέν παρουσιάζει, έν τούτοις, ήχη «ωδωδεκαφθόγγου» σκέψεως. Βασίζεται στή διατονικότητα τής ρομαντικής παραδόσεως. Ένα άρχικό μοτίβο αναπτύσσεται με κάποια διάθεσι άυτοσχεδιασμού, έπαναλαμβάνεται, παραλλάσσεται και καταλήγει συμπερασματικά σ' ένα ζωηρό, διασκεδαστικό Σκέρτσο.

Ο Κύπριος συνθέτης και μουσικολόγος Σόλων Μιχαηλίδης, βαθύς στοχαστής και μελετητής τής ελληνικής λαϊκής μούσας και ευζαντινής παραδόσεως, επίσης συγγραφεύς τής διτόμου μονογραφίας «Άρμονία τής σύγχρονης μουσικής», μας έδωσε στα πλαίσια τής Ένώσεως Έλλήνων Μουσουργών μία διαφωτιστικώτατη διάλεξι περί ελληνικής μουσικής. Έπειτα από μία συνοπτική ιστορική τοποθέτησι του θέματος ο όμιλητής υπεγράμμισε τήν αξιολογη άνησι τής σύγχρονης ελληνικής μουσικής και τήν άνάγκη στοργικής εκμέρους του κοινου παρακολουθήσεως του μόθου τών συνθετών μας που είναι οι κύριοι φορείς του μουσικού πολιτισμού τής χώρας μας.

Συμφωνώ με τόν όμιλητή ότι ή θέση του Έλληνου συνθέτου, που έχει τήν ευχέρεια να άντλήση από τήν λαϊκή παράδοσι και τήν ευζαντινή ύμνωδία, είναι πράγματι προνομαϊκή. Όμως ή ένταξις τών έθνικων αυτών στοιχείων στα πλαίσια τής δυτικής συμφωνικής τεχνικής — πράγμα που δέν είναι δυνατόν να άποφύγουμε — άπεδείχθη μία παγίς επικίνδυνη στήν όποία έχει συχνά πέσει και πολλά πάθει ή ελληνική δημιουργία.

Σημαντικής άποδεικτικής σπουδαιότητας περί του έναντιου για όσους από τούς ξένους άμφιβάλλον ως πρòς τήν ελληνικότητα τής Κύπρου, έτόνισε έν παρόδω ο όμιλητής, είναι ή θαυμασία και παναρχαία λαϊκή παράδοσις τής μεγαλοήσου. Τά τραγούδια τής, οι χοροί και τά έπη είναι αυτή ή ύβια ή ιστορία του κυπριακού λαου. Τήν ώραία και ουσιασθή όμιλία του Σόλων Μιχαηλίδη συνεπλήρωσαν ή Λουκία Χέβια (κοντράλτο) και ο Άργύρης Κουνάδης (πιάνο) με μίαν έπιλογή τραγουδιών διαφόρων συνθετών από τόν Μάντζαρο ως τόν Σκαλκώτα.

Πάλι βλέπω να εξαντληται ο διαθέσιμος χώρος τής στήλης μου και άναγκάζομαι να μεταφέρω σ' αυτήν τίς έν-

τυπώσεις μου περιληπτικώς. Ο μαέστρος Οικονομίδης μας παρουσίασε κατά τήν προχθεσινή Συμφωνική τήν άριστουργηματική Τετάρτη του Μπράμς. Είχα όπλισθϋ με τίς άγασθώτερες προθέσεις: να κλεισω τά μάτια και ν' άπολαύσω τò έργο. Τά τραύματα όμως που δεχόταν ή μουσική με τήν άσάφεια του ρυθμού, τήν έλλειψη σκέψεως και σχεδίου έρμηνεύσις έματαιώσαν τίς καλές μου προθέσεις. Τελικά όμως ή μουσική έδάσασε τούς αντίπαλους τής: ή μεγάλη πασσακάλια παρέσυρε τήν όρμη τής μαέστρο και όρχήστρα πρòς τήν θριαμβευτική κατακλείδα του έργου.

Ο πιανίστας Άχιλλεύς Κολάσης, θλαστός τής γνωστής καλλιτεχνικής οικογενείας, παρουσιάζεται πρώτη φορά ως σολίστ τών Συμφωνικών συναυλιών. Όμως δέν είναι πρωτόπειρος. Νεώτατος άκόμη, στήν άρχη τής σταδιοδρομίας του, αλλά πλήρης άυτοπεποιθήσεως, που τού έπιτρέπει να διατυπώνη τίς σκέψεις του άνέτως, εκτελεί τò Δεύτερο Κοντσέρτο του Ραχμάνινωφ. Δέν τρέφω ιδιαίτερα συμπάθεια πρòς τόν καθυστερημένο ρομαντισμό του έργου. Όμως ο νέος καλλιτέχνης τò κατέστησε συμπαιθέ, φέρνοντας σε φώς ό,τι αξιολογώ περιέχει αυτό και τακτοποιώντας τά νοήματά του σύμφωνα με τò ύγιες έννοτικό έμπείρου μουσικού. Πληρέστερη εικόνα τής προσωπικότητάς του θά άποκοιούσαμε άφου γνωρίσουμε τόν καλλιτέχνη στήν έρμηνεύσις αξιολογωτέρων έργων. Η συνοδεία τής όρχήστρας στάθηκε άκριθής και διακριτική, πάντοτε πρόθυμη να θρσικεται πρὰ τò πλευρόν του σολίστα, άκόμη και όταν αυτός έπροπορεύετο άνευ λόγου.

Η έκλογή άποσπασμάτων από τήν σονάτα μπαλλέτου «Μασκαράτα» του Κατσατουριάν στό τέλος του προγράμματος, ένός έργου τόσο άντιθέτου πρòς τήν σοβαρότητα του γενικου διεθυντοϋ τής Κρατικής Όρχήστρας, μας εξέπληξε. Βέβαια, ή άρχη του Τριώδιου δικαιολογεί ίσως τò έλαφρόν, όμως τò εϋτράπελον αυτό γαϊτανάκι δέν είχε θέσι στό ιερόν του «Ορφάνου». Άπό τò «βάλς» μέσω του «νυκτερινου» ως τήν «μαζούρκα», άκόλουθησαμε τήν κατιούσα περνώντας διαδοχικά από τò χορευτικό σαλόνι, τήν τυγγάνικη ταβέρνα ως τò café chantant. Με τόν άνεκδιήγητο «χορό τών σπαθίων» είχαμε πια καταλήξει σε ίπποδρόμο.

Μία νέα κιανίστα, ή Πάρρου Δερέμπεη, έζησε έν μέσω θερμοτάτων εκδηλώσεων του άθηναϊκού κοινου τόν πρώτο καλλιτεχνικό της θρίαμβο. Κάτι είναι ίσως άκόμη σημαντικώτερο: ή προχθεσινή συναυλία τής τήν τοποθετεί στό προσκήνιο του ένδιαφέροντος ως μία εξέχουσα πιανιστική φυσιογνωμία. «Ταλέντο» θά τήν άποκαλούσαν οι άμύητοι, χωρίς να γνωρίζουν ίσως πόση άφροσύνη στήν ύπηρεσία τής μουσικής κρύβεται πίσω από τήν προχείρη αυτή λέξι. Πολλές είναι οι μαρτυρίες του βαθυτάτου αισθήματος ευθύνης άπέναντι τών έργων, που κατέχει τήν νεαρή καλλιτέχνιδα. Η στερεά κατάρτισις του προγράμματος, ή όρθη τοποθέτησις του ύφους στα έργα του Μπάχ, Μότσαρτ, Μπετόβεν, ή προώθησις του αισθήματος πρòς τò λυρικό πάθος του Σοπέν και ή άστραφτερή λάμψις τής δεξιοτεχνίας στόν Λιστ είναι τεκμήρια στοργής και μεγαλίας τής τέχνης.

Η Πάρρου Δερέμπεη, άφου έσπούδασε με τόν άειμνηστο Αντώνιο Σκόκο, άπεφοίτησε κατόπιν λαμπρών σπουδών από ένα από τά ιστορικώτερα μουσικά ιδρύματα: τήν Μουσική Ακαδημία τής Βιέννης. Έζησε στό μεγαλύτερο ίσως μουσικό κέντρο τής Εϋρώπης και έδιδάχθη από καθηγητάς μεγιστου κύρους. Άς δεχθϋ έν τούτοις άρισμένες παρατηρήσεις και από τόν υπεύθυνο αυτής τής στήλης. Έπιθυμώ να βίξω τούς κινδύνους τών άρετών τής. Τò βάρος τής ευθύνης, που άνέφερα προηγουμένως, έμποδίζει τήν άμεση εκδήλωσι του έσωτερικου τής κόσμου, τής θαυμασίας και ευγενικώτατης ευαισθησίας τής. Όλα αυτά, τά άνεκτήματα αυτά άγαθά, σταματούν κάπου στήν άκρη τών δακτύλων πρίν κρούσουν καταλλήλως τά πληκτρα. Ο Έξανθητικός άυτοέλεγχος, ή τεραστία έντασις τής προσοχής, ή έμμομη φροντίς για τήν κατάκτησι του «τελείου» καταπνίγουν τήν έμπνευσι τής στιγμής, τήν έλευθερη προέκτασι τής μουσικής στήν περιοχή του μαγικου. Πίσω από τόν αξιοθαύμαστον αυτό σεβασμό τών κειμένων ένεδρεύει ή τυποποιησις και ο άκαδημαϊσμός. Η Πάρρου Δερέμπεη είναι πράγματι ένα σπάνιο ταλέντο με όλη τή σημασία και τò βάρος τής έννοιας. Άς έλευθερωθϋ από τούς δασκάλους τής, όσο λαμπροί κι' άν είναι αυτοί. Άς προχωρήση τώρα πια μόνη τής στόν ώραίο και περιπετειώδη δρόμο που άνοίγεται μπροστά τής.

Μ. ΔΟΥΝΙΑΣ

Μουσική Κριτική

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΥΠΟ ΤΟΝ Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ.
— Ο ΠΙΑΝΙΣΤΑΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΚΟΛΑΣΗΣ.— ΤΟ ΕΛΛΗ-
ΝΙΚΟ ΧΟΡΟΔΡΑΜΑ.— Η ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΙΑ ΣΟΦΙΑ ΖΑΡ-
ΜΠΗ.— ΜΙΑ ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

124

Της κ. ΑΛΕΞ. ΛΑΛΑΟΥΝΗ

Ο μαέστρος Φιλοκλήτης Οίκο νομίδης μάς χάρισε προχθές, διευθύνοντας την τακτική Κυριακάτικη Συνοδεία της Κρατικής μας Όρχηστρας μία έντελώς ἐξαιρετική ἐρμηνεία της 4ης Συμφωνίας του Μπράμς—ἐρμηνεία διαυγέστατη ισορροπημένη, με καλοζυγισμένες δυναμικότητες και ήχητικότητες, με ακρίβεια λεπτολογημένη. Έτσι, ενώ ανάδειχόνταν στην έντελεια η κλασική αρχιτεκτονική φόρμα, αναπηδούσε και η ρομαντική ἔμπνευσις του Μπράμς, η ποιητική του διάθεσις, η νοσταλγικότητα και τὸ πάθος του. Δίκαια τὸ κοινὸ χειροκράτησε με θερμότητα ἐνθουσιασμοῦ τὸν μαέστρο και τοὺς μουσικούς του.

Ο πιανίστας κ. Ἀχιλλεύς Κολάσης παρουσιαζόταν για πρώτη φορά στο ἀθηναϊκὸ κοινὸ, ἔπειτα ἀπὸ ὀκτάχρονη ἀπουσία στο ἐξωτερικὸ, ὅπου συμπλήρωσε τὶς σπουδές του κι' ἐσημείωσε ἤδη, καθώς πληροφόροῦμαι, ἀρκετὲς ἐπιτυχίες. Ἀδελφὸς τοῦ λαμπροῦ βιολιστῆ μαε Βύρωνος Κολάση, ὁ Ἀχιλλεύς, εἶναι ἐπίσης ἕνα ὑγιὲς και καθ' ὅλα ἀξιοπρόσθετο ταλέντο με ἀνεπτυγμένη τεχνική και κατανόησι τῶν δυνατοτήτων τοῦ ὄργανου του. Στὴν ἐρμηνεία τοῦ 2ου Κοντσέρτου τοῦ Ραχμάνινοφ ἐπέδειξε πολλὰ πιανιστικὰ και μουσικὰ προσόντα, ἕναν ἤχο πλούσιο και ποικίλλο— ἴσως μερικὲς φορές κάπως ἄνισο και κάπως τραχύ στα «φόρτες»—ἀλλὰ ἡ ὅλη ἐρμηνεία διαπνεόταν ἀπὸ σοφὴν προσήλωσι στο ἔργο και εὐκρινὲς θερμὸ ἀίσθημα. Κρίμα πού στο τρίτο μέρος ἡ ὀρχήστρα δὲν μπόρεσε νὰ παρακολουθήσῃ τὸν σολίστ με τὴν ἴδια ἀκρίβεια και συνοχή πού ἐπέδειξε στα δύο πρώτα μέρη. Ὁ κ. Κολάσης χειροκροτήθηκε θερμότερα και ἀνεκλήθη ἐπανεπιλεγμένως στὴ σκηνή.

Ἡ σουίτα μπαλέτου «Μασκαράτα» τοῦ Ρωσοαρμένου συνθέτη Ἀράμ Κατσατουριάν, καθώς και ὁ περίφημος «Χορὸς τῶν Σπαθίων» τοῦ ἴδιου, σὲ πρώτη ἐκτέλεσι — λαμπρότατες ἐρμηνείες τοῦ κ. Οἰκονομίδη και τῆς ὀρχηστρας—ἐκλείνουν χαρούμενα και φανταχτερὰ τὸ πρόγραμμα—συνθέσεις ταιριαστές, ἀλήθεια, στὴν εἴσοδο τοῦ Καρναβαλιού. Ὁ κόσμος χειροκρότησε ἐνθουσιαστικὰ, μαέστρο και ὀρχήστρα καθώς και τὸν σολίστ τοῦ «Νυκτερινού» κ. Βύωνα Κολάση.

Ἡ κ. Ραλλοῦ Μάνου συνεχίζοντας με θάρρος και πάθος ἀληθινῆς καλλιτέχνιδος τὴν ἐργασία της, παρουσιάζει τὸ «Ἑλληνικὸ Χοροδράμα», πού εἶναι ἡ κυρία του ἀμφυχώτρια, σὲ μιὰ σειρά παραστάσεων στο «Κεντρικόν». Τὸ κολοκαίρι, στὸν Ἑθνικὸ Κήπο, οἶλλά και παλαιότερα, εἶχα δεῖ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ χορογραφικὰ ἔργα πού παρουσιάζει στο 1ο της πρόγραμμα, ὡς τόσο τώρα βλέπω τὸ πολυπρόσωπο σύνολο πιὸ συγκροτημένο, πιὸ «δεμένο», πιὸ ὑποταταγμένο στὴν μεγάλη ὑπόθεσι τῆς χορευτικῆς ἐρμηνείας. Μουσικοί, συνθέτες, και μαέστροι, χορογράφοι και χορευτὲς, σκηνογράφοι, ἐνδυματολόγοι και λογοτέχνες, ὅλοι, ἐκινῶν τὸ ταλέντο τους και τὴν τέχνη τους με εὐκρινῆ ἀφοσίω-

σι. Θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ μιλήσω διεξοδικὰ τόσο για τὶς χορογραφικὲς ἰδέες, ὅσο και για τὴν ἐκτέλεσι στο στενὸ χωρὸ πού ἔχω στὴ διάθεσί μου. Πρόκειται για μιὰ σοβαρὰ και ἀξιοσέβαστη ἐργασία πού, ὡς τόσο, ὑπάρκουν σὲ μερικὲς παρατηρήσεις: Παρὰ πολλὴ φιλολογογία, ἔλλειψις ἀπλότητος, ἔλλειψις ἐνιαίου στυλ— στο ἴδιο χοροδράμα συναντᾶται ὁ κλασικὸς χορὸς με τὸν ἐκφραστικὸ και πλαστικὸ, περιπτεπὲς ἐπαναλήψεις και πλατυασμοί, παρακινδυνευμένη ἐκλογή «μοντέρνας» μουσικῆς πού πολὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ ἐρμηνευθῆ χορευτικὰ ἀπὸ σύνολα πρωτόπειρα. Ὁ Ροβέρτος Σαραγγᾶς, ἡ Ἀγάπη Εὐαγγελίδη, ὁ Ἄγγελος Γριμάνης, ἡ Ντόρα Τσάτσου, ἡ ἴδια ἡ Ραλλοῦ Μάνου, εἶναι δέξια περὶφημοι, ὡς τόσο, μοναδική, ἀσύγκριτη, ἀληθινὰ συγκλονιστικὴ δημιουργία, μένει ἡ χορογραφία τῆς κ. Μάνου «Ἐξη Λαϊκὲς Ζωγραφιὲς» με τὸν Ἄγγελο Γριμάνη, ἀφθαστο ὡς «παλληκάρη», με μουσική του Χατζιδάκη και με τὸν ἴδιον στο πιάνο — μιὰ δημιουργία ἀληθινὰ ἐμπνευσμένη πού κλείνει μιὰν ὀλόκληρη Ἑλλάδα.

Τὴν Πέμπτη, στὴν αἴθουσα τοῦ «Παρνασσού» πρωτόκουσα τὴν καλλιτέχνίδα τοῦ τραγουδιοῦ κ. Σοφία Ζαρμπή: ὡραία, εὐγενικὴ φωνή, ἐξαιρετὴ φωνητικὴ τεχνική, ὄπειρη μουσικότης και κατανόησι τόσο στα λιύτερ— Μότσαρτ, Μπετόβεν, Σούβαν κλπ.—ὅσο και στὶς ἄριες ἀπὸ ὄπερες—Μαγεμμένος Αὐλὸς, Λακμέ, Τραβιάτα—και στα Ἑλληνικὰ τραγούδια. Παντοῦ ἡ κ. Ζαρμπὴ βρίσκει τὸ σωστὸ «στυλ» και παντοῦ διαφαίνεται ἡ μουσικὴ της ἀντίληψις. Οἱ «δοκολιζ» της εἶναι ἀκριβέστατες, ἀλλὰ πέρνουν σινάμα και χρώμα και αἴσθημα, χωρὶς νὰ μείνουν ἀπλῶς δεξιολογικὰ ἐπιτεύγματα. Με τὸν μουσικὸτατο κ. Κυδωνιάτη στο πιάνο, ἡ κ. Ζαρμπὴ χάρισε μιὰ ὡραία βραδεία στοὺς ἀκροατές της και χειροκροτήθηκε θερμότερα. Μιὰ παρατήρησις: Ἐλαττωματικὴ ἀρθρωσις πού πρέπει νὰ διορθωθῆ.

Ὁ διακεκριμένος Κύπριος συνθέτης και σοφὸς μουσικολόγος κ. Σάλων Μιχαηλίδης ἔδωσε τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδι τοῦ «Παρνασσού» μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα διάλεξι με θέμα «Ἡ Ἑλληνικὴ Μουσικὴ ἀπὸ τῆς Ἀπελευθερώσεως μέχρι σήμερα», ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἑνώσεως Ἑλλήνων Μουσουργῶν. Τὸν ὁμιλητὴ παρουσίασε ὁ πρόεδρος τῆς Ε. Ε. Μ. Ἀντίοχος Εὐαγγελάτος.

Ὁ κ. Μιχαηλίδης ζωντάνεψε με τὴ γλαφυρὴ και ἐμπεριστάτωμένη ὁμιλία του ἕναν αἰῶνα Ἑλληνικῆς Μουσικῆς, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν Μάντζαρο και φθάνοντας ὡς τοὺς σύγχρονους μας συνθέτες—ὡς τοὺς νέους και νεωτάτους—ἐξηγώντας ἐξελίξεις, τάσεις και κατευθύνσεις, περιγράφοντας τοὺς ἀγῶνες τῶν μουσικῶν μας και δίνοντας μιὰ ἐναργὴ εἰκόνα τοῦ μεγάλου ἔργου πού ἐπιτεύχθηκε ὡς σήμερα. Ἡ κ. Λουκία Χέβα με τὴν ὡραία και τόσο θερμὴ φωνή της ἐρμηνεύσε μ' ἐπιτυχία μερικὰ τραγούδια τῶν Μαντζάρου, Κοροέρ, Λαυράγκα, Λαμπελέτ, Καλομοίρη, Βάραβογλη, Πετρίδη, Ριῶδη, Πονηρίδη, Σκαλκώτα. Ποσοὶ συνθέτες Ἑλληνες... Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτοί. Ἡ Ἑλληνικὴ Μουσικὴ εἶναι σήμερα μιὰ ὡραία πραγματικότητα.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΟΥ ΑΚΟΥΩ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΜΕ ΕΡΓΑ ΝΕΩΝ ΣΥΝΘΕΤΩΝ

Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΒΙΟΛΙΣΤΟΥ ΡΙΤΣΙ

128

Τού συνεργάτου μας κ. ΜΑΡΙΟΥ ΒΑΡΒΟΓΛΗ

Στις 8 Μαρτίου, στην αίθουσα του «Παρνασσού», άκουσα τη Συναυλία της Ένώσεως Έλλήνων Μουσουργών με έργα τών νέων Έλλήνων συνθετών Άλεκου Ξένου, Μάνου Χατζιδάκη, Άργύρης Κουνάδης και Γιώργου Σισιλιάνου. Ένας γλαφυρός πρόλογος από τόν Κύπριο συνθέτη και μουσικολόγο κ. Σόλωνα Μιχαηλίδη, επέτρεψε στο ακροατήριο να γνωρίση τούς παρουσιαζόμενους νέους συνθέτες και πρό παντός να αποκτήση μία γενική γνώση της έννοιας του περιόχτου πλέον δωδεκάφθογγου συστήματος. Με την αξιόπαινη εκλαϊκευτική προσπάθειά του ο κ. Μιχαηλίδης ανέβαλε θετικά στην επιτυχία του σκοπού μίας συναυλίας όπως εκείνη.

Και οι τέσσερες νέοι συνθέτες που άκουσα στη συναυλία της «Παρνασσού» είναι προικισμένοι με θαυμαστά μουσικά προσόντα και τó πió αισιόδοξο: ó καθένας τους αποκαλύπτει δική του μουσική προσωπικότητα, δικό του χαρακτήρα.

Ο Άλέκος Ξένος στα «έπτα τραγούδια του», άπλως και ελκρινής. Έπιπαιναλμάνω συγκινητικά ελκρινής και άπλως. Μιλώ γι' αυτόν με τόν ίδιο τρόπο που μάς μιλάει εκείνος με τη μουσική του. Ξεχωρίζω από τά έπτα του έα άληθινό διαμάντι: τη «Θάλασσα» σέ στίχους του Κ. Βάρναλη. Μά και τ' άλλα του τραγούδια, ώραια έρμηνευμένα από τόν κ. Γ. Τασούλα με τη συνοδεία τού πιάνου της διδος Κικής Παπαλουκά, χειροκροτήθηκαν με θερμή.

Άβίαστη, πηγαία, ή έμπνευση τού Μάνου Χατζιδάκη τού ύπαόρουσε τά πέντε μικρά του κομμάτια γιά πιάνο, με τόν γενικό τίτλο «Γιά μιά μικρή λευκή άχιβάδα». Κι' έδω ή άτμόσφαιρα πεντακάθαρη, διαυγής, διαχυτή από φινέτσας, έκφραση και χιούμορ. Ο Χατζιδάκης έχει ψυχή καλλιτέχνη' σέ μένα τούλάχιστον παρέχει πολλές έλπίδες ζηλευτής εξέλιξής.

Στις «Τονικές του Σπουδέφ» ó Άργύρης Κουνάδης άκολούθησε ένα δύσβατο γιά μένα στενοδρόμι. Δέν μπόρεσα να παρακολούθησω τίς σκέψεις του, παρ' όλη τήν εύσυνείδητη έρμηνεία τους από τήν διδα Παπαλουκά στο πιάνο. Πόσο όμως εύχαριστήθηκε όταν μου έδωσε τη χαρά να χειροκροτήσω άνεπιφύλακτα τά δυό περιφημα δημοτικά τραγούδια, που τραγούδησε ή δις Λίτσα Ψαθέη και συνώδευσε ó ίδιος ó Κουνάδης έξαίσια στο πιάνο!

Μέ τó «κουαρτέττο Νο 2» ó Γιώργος Σισιλιάνος παρουσιάστηκε διατυπώνοντας πολλές αξιώσεις. Είναι βέβαια κακογραμμένο γιά τά έγχορα όργανα τó έργο αυτό τού νέου συνθέτη και φόρμα έχει, αλλά δέν μπορώ να συμφωνήσω μαζί του γιά τήν έκδηλη διάθεσή του να επιδείξη τóσες ξενικές γνώσεις. Τó ταλέντο τού Σισιλιάνου δέν μπαίνει ούτε πρós στιγμήν υπό άμφισβήτησιν. Μά δέν μπορώ να παραδεχθώ άδιαμαρτύρητα να φθει-

ρεται έτσι άκολουθώντας μιά πορεία πρós ένα σκοτεινό μέλλον, τη στιγμή μάλιστα που τó παρόν τού παρέχει τóσες δυνατότητες αναδείξεως.

Τó Έλληικό Κουαρτέττο (Τάσος Άποστολίδης, Έρση Άποστολίδου, Γιάννης Βαλιπιώτης και Τέλης Κατσιμάκης) παρουσίασε τó έργο με έπιμέλεια και άγάπη.

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ

Τó πρόγραμμα της Κρατικής Όρχήστρας είχε άρκετόν καιρό να άναγράφη τήν 8η Συμφωνία τού Μπετόβεν. Γεμάτη από παιγνίδια μιάς ήλιόχαρης ήμέρας ή 8η και από μουσικές ιδέες που ξεχειλίζουν από εύθυμία και χαρά, διαφέρει τελείω από τίς άδελφές της που άντικοτοπτρίζουν τó συννεφιασμένο συνήθως πρόσωπο τού δημιουργού τους. Είναι πραγματικά, ή 8η, γεμάτη όστρο, γεμάτη αντίθεσις φωτός και ίσκιων και ιδιαίτερα τó πρώτοτυπο στην ένορχήστρωση και άρμονία Άλλεγκρέττο σκερτσάντο της, που ύστερα από τούς θαυμάσιους διαλόγους διαφόρων όργάνων παρουσιάζεται στο τέλος από όλόκληρη τήν όρχήστρα με δυναμικούς χρωματισμούς πιανίσιμο και φορτίσιμο, παίρνοντας έτσι πολλή χάρη.

Ο κ. Φιλ. Οικονομίδης που θυμήθηκε, και περιέλαβε τήν 8η Συμφωνία στο πρόγραμμά του, πέτυχε ταυτόχρονα να μάς δώση, μαζί με τήν όρχήστρα, μιά από τίς καλύτερες έρμηνείες Μπετοβενίου έργου, υπό τήν διεύθυνσή του. Έτσι περάσαμε στα έπόμενα έργα τó προγράμματος με εύχάριστη προετοιμία: εκεί μιά άπρόσμενη έκπληξη μάς έπεφυλάσσετο στο πρόσωπο τού σολίστ της ήμέρας κ. Ρουτζιέρο Ρίτσι. Ο Ιταλοαμερικανός βιολίστας μάς άφησε κατάπληκτους με τήν πρωτοφανή δεξιοτεχνία του. Ιδιαίτερα στο «Κονταέρτο γιά βιολι και όρχήστρα άριθ. 1» τó Παγκανίνι ó κ. Ρίτσι ξεπέρασε καθ' προχούμενο. Τó ίδιο συνέβη στο μπίς μετά τήν «Ισπανική Συμφωνία» τού Λαλό. Δυστυχώς ή σύνθεση τού Λαλό γιά «βιολι και όρχήστρα» δέν με ίκανοποίησε άπόλυτα. Νομίζω πώς έλειψε ή ποιήση, τó αίσθημα, ή μουσική έκφραση, από τη μουσική τού Λαλό' άσφαλώς όμως ή δεξιοτεχνία τού βιολίστη έσπυθηροδόλησε και πάλι αξιόθυσμαστα.

Στό μπίς με τó Πρελούντιο από τήν 8η παρτίτα γιά βιολι όλο τού Μπάχ, παρετήρησα μιά ταχύτητα ύπερβολική στις μετακινήσεις τού δοξαριού τού κ. Ρίτσι. Είναι βέβαιος πώς στην πρόθεσή του να μάς καταπλήξη και πάλι έσολίστ, θυσίασε τó στυλ τού Μπάχ. Όλοι ξέρουν πώς τά άργά μέρη τών συνθέσεων της έποχής εκείνης πρέπει να εκτελούνται κάπως ταχύτερα, ενώ αντίθετως τά γρήγορα μέρη με κάποια επιδράδωση.

ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΡΒΟΓΛΗΣ

„ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ”

6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1957

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ

(126)

Ἐχόντες ὑπ’ ὄψει τὰς κειμέ-
νας διατάξεις καλοῦμεν τοὺς ἔ-
χοντας τὰ νόμιμα προσόντα καὶ
ἐπιθυμοῦντας νὰ καταλάβωσι
τὴν θέσιν τοῦ Δ)ντοῦ τοῦ Ὁ-
δείου Θεσσαλονίκης ὅπως, ἐντὸς
15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύ-
σεως, ὑποβάλωσι πρὸς τὸ Τμή-
μα Μουσικῆς τοῦ Ὑπουργείου,
αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων
ἀποδεικτικῶν προσόντων καὶ λοι-
πῶν πιστοποιητικῶν.

Περισσότεραι πληροφορίες γα-
ρῶνται παρὰ τοῦ Τμήματος
Μουσικῆς τοῦ Ὑπουργείου καὶ
παρὰ τοῦ Ὁδείου Θεσσαλονίκης.
Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς
Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων

Τὴν περασμένη Παρασκευή, στὴν αἴθουσα τοῦ «Παρνασσού», ὁ γνωστός Κύπριος μουσικολόγος καὶ συνθέτης Σόλων Μιχαηλίδης ἔδωσε, στὰ πλαίσια μιᾶς σειρᾶς ἐκδηλώσεων, ποὺ ἔχει ἀναλάβει ἡ «Ἐνωσις Ἑλλήνων Μουσουργῶν», μιὰ διάλεξι μὲ θέμα: «Εἰσαγωγή στὴ Νεοελληνικὴ μουσικὴ». Οἱ θαυμάσιες σπουδές του, ὅπως κ' ἡ μακρόχρονη ἔρευνα καὶ μελέτη τῆς Νεοελληνικῆς Μουσικῆς, ἐπέτρεψαν στὸν κ. Μιχαηλίδη νὰ δώσῃ ἀνάγλυφα τὴν ἱστορικὴ ἐξέ-

λιξι τῆς μουσικῆς ζωῆς στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν Ἀπελευθέρωσιν τοῦ 21 ἕως σήμερα.

Φυσικὰ, ὁ περιορισμένος χρόνος δὲν ἄφησε τὸν κ. Μιχαηλίδη ν' ἀναπτύξῃ σὲ βάθος ὠρισμένα καίρια σημεῖα στὴ διάλεξί του, ποὺ ἀναγκαστικὰ πῆρε ἓνα χαρακτήρα παραθέσεως γεγονότων καὶ συστημάτων. Σ' αὐτὸ συνέτεινε πολὺ κ' ἡ ἐκτέλεσις ὠρισμένων τραγουδιῶν, ὅχι ἀπὸ οὐσιαστικὴ ἀνάγκη, ἀλλὰ περισσότερο ἀπὸ συναισθηματικὴ ἀντίληψιν νὰ μὴν παραληφθῇ κανένα ὄνομα. Ἐρωτήματα, ὅπως: γιατί στὴν Ἑπτάνησο, ἐνῶ ἔχουμε τὴν ἀναγέννησιν στὸν ποιητικὸ λόγον μὲ τὸν Σολωμὸ καὶ τοὺς μετασολωμικοὺς ποιητὰς, ἡ μουσικὴ ἐξακολουθεῖ, ἕως τὶς ἀρχές τοῦ 1900, νὰ μιμῆται τὴν ἰταλικὴ ὄπερα τοῦ 19ου αἰῶνα; ἢ χαρακτηριστικὰ καὶ διαφορὲς μεταξύ δημοτικοφανοῦς τέχνης — μουσικῆς ἠθογραφίας — ἐθνικῆς σχολῆς καὶ συγχρόνων τάσεων, ἔμειναν οὐσιαστικὰ ἀναπάντητα.

(125)

Ὅπως καὶ προφορικὰ εἶχαμε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συζητήσουμε μὲ τὸν διαπρεπῆ μουσικολόγον, ἔχουμε τὴ γνώμη, ὅτι ἡ διάλεξις θὰ ἔπρεπε νὰ χωριστῇ σὲ δυὸ ἢ ἀκόμα καὶ σὲ τρεῖς ὁμιλίαι: α) Ἡ Μουσικὴ μετὰ τὴν Ἀπελευθέρωσιν. — Ἑπτανησιακὴ σχολή. β) Ἡ Νεοελληνικὴ Μουσικὴ σχολή. γ) Σύγχρονες τάσεις. — Νεώτεροι συνθέτες, μὲ τὰ ἀνάλογα πάντα παραδείγματα, ὅνι μόνον ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν τραγουδιῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα μουσικὰ εἶδη.

Οἱ παρατηρήσεις, ὅμως αὐτὲς δὲν ἀλλοιώνουν τὸ μεγάλο — θετικὸ ἀποτέλεσμα: ὅτι ὁ κ. Μιχαηλίδης ἔδωσε στὸ πλατὺ ἀκροατήριον, ποὺ τὸν ἄκουσε, μιὰ ζωντανὴ εἰκόνα τῆς ἱστορίας τῆς Νεοελληνικῆς Μουσικῆς. Τῆς ἱστορίας, ποὺ ἀγνοοῦν ὅχι μόνον οἱ περισσότεροί ἀπ' τοὺς πνευματικούς μας ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ — πάρα πολλοὶ — ἀπ' τοὺς ἴδιους τοὺς μουσικούς. Εὐγενικὰ τραγούδησε τὰ παραδείγματα καὶ συνώδευσε στὸ πιάνον ἡ κ. Χέβα κι' ὁ κ. Κουνάδης.

ΦΟΙΒΟΣ ΑΝΩΓΕΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΝΑΣ ΚΥΠΡΙΟΣ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΣ ΠΟΥ ΤΙΜΑ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΟΝΟΜΑ

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΟΝ ΣΟΛΩΝΑ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ

Λιγοήμερη επίσκεψη στην Άγγλία για τὸ Μουσικὸ Φεστιβάλ τῆς Οὐαλλίας.—Τὸ Κυπριακὸ δημοτικὸ τραγούδι, σὰ βάση εὐρύτερης δημιουργίας καὶ σὰν ἐπιχείρημα γιὰ τὴν Ἑλληνικότητα τῆς Κύπρου.—Τὸ χρέος τῶν Κυπρίων καλλιτεχνῶν ἔναντι τοῦ ἔθνικοῦ ἀγῶνα μας.

Ο ΚΥΠΡΙΟΣ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΣ ΟΜΙΛΕΙ ΣΤΟ "ΒΗΜΑ"

Ὁ Κύπριος μουσουργὸς Σόλων Μιχαηλίδης ἀποτελεῖ ἕνα ἔθνικὸ κεφάλαιο γιὰ τὸν τόπο μας. Ἀφιέρωσε ὅλη τὴ ζωὴ του στὴν Τέχνη, πρόσφερε ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στὴ μουσικὴ διαπαιδαγώγηση χιλιάδων μαθητῶν του ὡς καθηγητῆς τοῦ Γυμνασίου Λεμεσοῦ, ὡς Διευθυντῆς τοῦ Ὁδείου του στὴ Λεμεσό, δημιουργώντας μουσικὰ στελέχη σὲ διάφορα σωματεία καὶ διαδραματίζοντας ἕνα σημαντικό ρόλο σὲ διάφορες μουσικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ νησιοῦ μας—ρόλο πραγματικὰ δημιουργικὸ καὶ πρωτοποριακὸ. Σήμερα εἶναι Διευθυντῆς τοῦ Κρατικοῦ Ὁδείου Θεσσαλονίκης, ὅπου διορίστηκε τὸν περασμένο σχολικὸ χρόνο.

Πιὸ μεγάλη ὅμως εἶναι ἡ θέση του στὴ μουσικὴ κίνηση ὡς δημιουργοῦ—συνθέτη καὶ θεωρητικὸ τῆς Μουσικῆς. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν τοποθέτησε ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πατρίδας μας, κ' ἀναγνωρίζεται ἡ ἀξία του σὲ διεθνή κλίμακα. Γιὰ τὸν μουσουργὸ ὅμως Σόλωνα Μιχαηλίδη ἀξίζει ν' ἀφιερῶσουμε ξεχωριστὸ ἄρθρο, πού θὰ δημοσιευθεῖ σὲ προσεχὴ ἐκδόση τοῦ «Βήματος». Παρακάτω θὰ γράψουμε γιὰ τὴ συνέντευξη, πού εἴχαμε μὲ τὸ Σόλωνα Μιχαηλίδη στὸ «Στράντ Πάλας Χοτέλ» τὴν περασμένη Τρίτη.

* * *

Ἦλθε στὴν Ἀγγλία γιὰ λιγοήμερη ἐπίσκεψη ὑπὲρ ἀπὸ πρόσκληση τῆς Ὁργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διεθνικοῦ Μουσικοῦ Φεστιβάλ Οὐαλλίας. Καὶ τοῦ δόθηκε ἡ τιμὴ νὰ εἶναι μέλος τῆς Κριτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν μουσικῶν διαγωνισμῶν τοῦ φεστιβάλ μαζί μὲ ὁ ἄλλους—ἕνα Γερμανοῦ, ἕνα Βέλγο, ἕνα Ἑλβετὸ καὶ 3 Βρετανικοὺς κορυφαίους μουσικούς.

Γι' αὐτὸ τὸ φεστιβάλ, ὁ κ. Σόλων Μιχαηλίδης μᾶς ἔδωσε τὶς ἀκόλουθες πληροφορίες :

Καθιερώθηκε τὸ 1947 καὶ περιλαμβάνει διαγωνισμοὺς χορωδιῶν ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο. Οἱ χορωδίες εἶναι μικτές, ἀνδρικές, ἐφηβικές καὶ παιδικές. Ἐπίσης, γίνονται διαγωνισμοὶ πιάνου, βιολιοῦ καὶ ἄλλων ὀργάνων. Ἰδιαίτερη σημασία δίδεται στὸ Ἐθνικὸ Τραγούδι ὄλων τῶν χωρῶν. Ὁ πᾶς κάθε χρόνο, ἐκτελέσθηκαν καὶ φέτος ἔργα κλασσικῆς μουσικῆς καὶ δημοτικὰ τραγούδια.

Τὸ 1951 εἶχε περιληφθεῖ στὸ πρόγραμμα τοῦ Φεστιβάλ καὶ ἕνα ἔργο τοῦ Σόλωνα Μιχαηλίδη: Τὸ «Οἱ οἱ Fidel» («Πιστὲ Σταυρέ»). Μιὰ ἄλλη χρονιά στὸ διαγωνισμὸ πιάνου, ἐκτελέστηκε τὸ ἔργο του «Ἡ λύρα τῆς Σαπφῶς».

Δυστυχῶς οὔτε καὶ φέτος δὲν ἐμφανίστηκε στὸ φεστιβάλ τῆς Οὐαλλίας τὸ Ἑλληνικὸ Δημοτικὸ Τραγούδι. Ὑπάρχουν μερικές τεχνικὲς δυσκολίες γιὰ τὴ συμμετοχὴ Ἑλληνικῶν χορωδιῶν—μᾶς ἐξήγησε ὁ κ. Σόλων Μιχαηλίδης—θὰ μπορούσαν ὅμως νὰ συμμετάσχουν ὁμάδες Ἑλληνικοῦ Δημοτικοῦ Τραγουδιοῦ. Ἐλπίζεται ὅτι αὐτὸ θὰ πραγματοποιηθεῖ τὸν ἐρχόμενο χρόνο.

Σχετικὰ μὲ τὴ θέση τῆς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς, γενικά, στὸ διεθνὲ καλλιτεχνικὸ στίβο, μᾶς τόνισε ὅτι οἱ εἰδικοί τὴν ἐκτίμουν πάρα πολλὴ, δυστυχῶς ὅμως δὲν ἔγινε καμμιά συστηματικὴ προσπάθεια γιὰ νὰ γίνῃ πολὺ πλατιά γνωστὴ.

Στὴν Ἑλλάδα, τόσο ἡ μουσικὴ δημιουργία ὅσο καὶ ἡ μουσικὴ ἐκπαίδευση παρουσιάζουν ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον. Δὲν ἀξιοποιεῖται, ὅμως, σὲ διεθνὲ κλίμακα αὐτὴ ἡ ἀξιολογὴ ἐργασίας. Μιὰ καλὴ προσπάθεια πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση—γιὰ τὴ γνωριμία τῆς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς ἔξω ἀπὸ τὰ ἔθνη τῆς σύνορα—θὰ εἶναι τὸ Φεστιβάλ πού θὰ γίνῃ στὴν Ἀθήνα τὸν ἐρχόμενο Αὐγουστο καὶ θὰ διαρκέσει ὡς τὰ τέλη Σεπτεμβρίου, συνδυασμένο μὲ παραστάσεις τοῦ Ἀρχαίου Θεάτρου. Προοίμιό αὐτῆς τῆς κίνησης ἦταν τὸ Φεστιβάλ τῆς Ἐπιδαύρου, πού σημείωσε ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία.

Στὸ Διεθνὲ Φεστιβάλ τῆς Ἀθῆνας—ὅπως πληροφόρησε ὁ κ. Μιχαηλίδης—θὰ συμμετάσχουν ἡ Κρατικὴ Ὀρχήστρα, ἡ Ἑλληνικὴ Λυρικὴ Σκηπὴ, Ἐθνικά Συγκροτήματα καὶ διάφορα Ἑλληνικὰ καλλιτέχνες.

Γιὰ τὴ μουσικὴ κίνηση στὴν Ἑλλάδα ὁ κ. Μιχαηλίδης ἐκφράζεται μὲ ἐνθουσιασμό. Ἐκτελεῖται σπουδαία ἐργασία ἀπὸ τὰ διάφορα Ὁδεῖα καὶ εἶναι γεγονός ὅτι τὰ ἀναπτύχθηκε περισσότερο τὸ κρατικὸ σχετικὸ ἐνδιαφέρον. Τὸ μόνον κρατικὸ Ὁδεῖο (τῆς Θεσσαλονίκης), εἶναι ἀπὸ τὰ σοβαρότερα μουσικὰ ἰδρύματα πού προσφέρουν σημαντικὲς ὑπηρεσίες στὴ μουσικὴ ἀνάπτυξη τῆς χώρας.

Ἡ Κυπριακὴ μουσικὴ—καὶ εἰδικὰ τὸ Κυπριακὸ Δημοτικὸ Τραγούδι—τῆρε μιὰ θέση στὴ μουσικὴ ζωὴ τῆς Ἑλλάδας. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, ψυχολογικὰ προπαρασκευασμένος ἀπὸ τὸ γενικὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Κύπρον καὶ τὸν ἔθνικὸ ἀγῶνα τῆς, μὲ εὐχαρίστηση θὰ παρακολουθοῦσε καὶ θὰ ἐνθάρρυνε μιὰ πιὸ συστηματικὴ κ' ὀργανωμένη προσπάθεια γιὰ προώθηση καὶ ἐκλαίκευση τῆς Κυπριακῆς Μουσικῆς στὴν Ἑλλάδα—τόσο ἀπὸ τὴν ἀποψη τοῦ δημοτικοῦ μας τραγουδιοῦ ὅσο καὶ γιὰ

τὴν προβολὴ ἔργων Κυπρίων συνθετῶν. Αὐτὴ ὅμως ἡ κίνηση βρίσκεται ἀκόμα στὴν ἀρχὴ τῆς.

* * *

Ρωτοῦμε τὸν κ. Μιχαηλίδη ἂν ὑπάρχουν περιθώρια σημαντικῆς δημιουργικῆς ἐργασίας μὲ βάση τὰ στοιχεῖα τοῦ Κυπριακοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ. Μᾶς ἀπαντᾷ, ὅτι—ὅπως συμβαίνει γενικά μὲ τὸ Ἑλληνικὸ λαϊκὸ τραγούδι—ἡ Κύπρος προσφέρει ἀξιόλογα στοιχεῖα γιὰ εὐρύτερη μουσικὴ δημιουργία. Εἶναι καταπληκτικὴ—ὅσο καὶ φυσικὴ—ἡ συγγένεια τῶν δυὸ Δημοτικῶν τραγουδιῶν (Ἑλλάδας καὶ Κύπρου) στὰ βασικὰ στοιχεῖα τους: στὶς κλίμακες, στὶς καταλήξεις, στὴν πλοκὴ τῆς μελωδίας κ.τ.λ. Ὁ ἴδιος ἐργάστηκε ἤδη πάνω σὲ Κυπριακὰ μοτίβα, ὅπως τὸ μοτίβο τοῦ Κυπριακοῦ γάμου, συνθέτοντας τὸ συμφωνικὸ σκίτσο «Ὁ Γάμος τοῦ Χωριοῦ» καὶ μιὰ Κυπριακὴ σουίτα. Ὑποστήριξε μάλιστα, σὲ εἰδικὴ μελέτῃ του, πού δημοσιεύθηκε στὰ «Κυπριακὰ Γράμματα», ὅτι ἡ δημοτικὴ μας μουσικὴ προσφέρει ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα ἐπιχειρήματα γιὰ τὴν Ἑλληνικότητα τῆς Κύπρου.

Ὁ κ. Σόλων Μιχαηλίδης, μού ἀποκάλυψε ὅτι τὰ ἐργάζεται γιὰ μιὰ μεγάλη μουσικὴ δημιουργία, πού ἔχει ὡς θέμα τὴν «9η Ἰουλίου» σὲ συνδυασμὸ μὲ τὶς νέες θυσίες τοῦ Ἑλληνικοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ στὴν πάλη γιὰ τὴν ἔθνικὴ του ἀποκατάσταση. Ἰσχυρῶς ἀπαραίτητὴ τὴν ἀξιοποίηση τοῦ ἀγῶνα μας μέσο τῆς Τέχνης καὶ τοῦζεῖ ὅτι ὅλοι οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι—λογότεχνες, καλλιτέχνες, μουσουργοὶ—ἔχουν καθήκον νὰ ἐπιμιαθοῦν στὸ ἀκέραιο τὶς σχετικὲς εὐθύνες τους γιὰ νὰ συμβάλουν μὲ τὶς δικές τους δυνάμεις καὶ ἰκανότητες στὴ δικαίωση τοῦ ἔθνικοῦ καὶ ἰδανικοῦ. «Ὅπως ὀλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς Κυπριακὸς λαὸς εἶναι δοσμένος δλόψυχα σ' αὐτὸ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα—τονίζει ὁ κ. Σόλων Μιχαηλίδης—ἔτσι καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς Τέχνης καὶ τῶν Γραμμάτων στὸ νησί μας οφείλουν νὰ διαδραματίσουν παράλληλα τὸν ἐμψυχωτικὸ καὶ δημιουργικὸ τους ρόλο μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμό καὶ μὲ τὴν ἴδια πίστη».

Ὁ κ. Σόλων Μιχαηλίδης ἀναχωρεῖ σήμερα ἀπὸ τὸ Λονδίνο ἐπιστρέφοντας στὴ Θεσσαλονικὴ.

T. AN.

ΑΞΙΟΛΟΓΟΣ ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΔΙΕΞΑΓΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟΝ

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ» ΤΟΥ ΑΝΑΧΩΡΟΥΝΤΟΣ ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ ΚΥΠΡΙΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΥ κ. Σ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ

Αναχωρεί σήμεραν αεροπορικώς εις Αθήνας και εκείθεν εις Θεσσαλονίκην ο Διευθυντής του εκεί Ελληνικού Κρατικού Ωδείου διαπρεπής Κύπριος μουσουργός κ. Σόλων Μιχαηλίδης, όστις κατά την δεκαήμερον ένταύθα παραμονήν του προήδρευσε των Έξεταστικών Επιτροπών της Ελληνικής Μουσικής Ακαδημίας Λευκωσίας, του Ωδείου του Λυκείου Ελληνίδων Αμμοχώστου και του Ελληνικού Ωδείου Πάφου.

Ο κ. Μιχαηλίδης άνεκοίνωσε χθές εις συντάκτην της «Ελευθερίας», ότι εις Κύπρον διεξάγεται

Ο κ. Σόλων Μιχαηλίδης.

αξιόλογος μουσική εργασία. Λόγω της άνωμάλου πολιτικής καταστάσεως, ή όποία έπεκράτησε κατά τα τελευταία δύο έτη, προσέθεσεν ο Κύπριος μουσουργός, ή μουσική εργασία έχει περιορισθί μόνον εις τα Ωδεία, όπου ή μουσική κατάρτισις διεξάγεται επί άρκετά ύψηλου έπιπέδου. Εις τα Ωδεία εκείνα, όπου προήδρευσα των Έξεταστικών αυτών Επιτροπών, τό έπίπεδον ούδόλωσ ύστερεί του έπιπέδου της μορφώσεως, ή όποία παρέχεται εις τα μεγάλα Ωδεία Αθηνών και Θεσσαλονίκης.

«Η άνώματος κατάστασις, έσυνέχισεν ο κ. Μιχαηλίδης, έχει έμποδίσει την όμαλήν εξέλιξιν της μουσικής, παρά τον μέγαν βαθμόν άναπτύξεως, ο όποιος έσημειώθη κατά τον τελευταίον καιρόν. Είμαι θεόβαιος, ότι όταν θά επανέλθουν όμαλότεροι καιροί, ή καλλιτεχνική προσπάθεια του τόπου θά λάβη την πρός τα άνω πορείαν της. Έκείνο, τό όποιον θά ήθελα νά τονίσω είναι, ότι εάν ή Κύπρος συγκριθί μουσικώς με οιανδήποτε έπαρχίαν της Ελλάδος, τό έπίπεδον αυτης θά εύρεθί άσφαλώς άρκετά ύψηλόν. Εις την Κύπρον ή μουσική έχει λάθει τεραστίαν άνάπτυξιν. Η εύρυνσις του μουσικού κύκλου έν συγκρίσει με ό,τι υπήρχε πρό 30 έτών, είναι καταπληκτική, ύπάρχουν όμως άκόμη πολλά νά γίνουν».

Έν σχέσει με τό Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης, ο κ. Μιχαηλίδης ειπεν ότι εις αυτό διδάσκονται όλα τα όργανα, ήτοι πιάνο, βιολί, βιολοντσέλλο, θαύρονον, όλα τα πνευστά όργανα, ώς και μελωδία, μελοδραματική και δραματική. Εις τό Ωδείο Θεσσαλονίκης διδάσκουν 40 καθηγητά με προσόντα Ευρωπαϊκών Ωδείων και φοιτούν 450 μαθηταί και μαθήτριά, μεταξύ των όποιων φοιτηταί Πανεπιστημίων, μαθηταί και μαθήτριά σχολείων μέσης παιδείας, στρατιωτικοί κλπ.

Τό Ωδείο Θεσσαλονίκης είναι θαυμασίως συγκροτημένον μουσικόν ίδρυμα και είναι ένα από τα τέσσαρα μεγάλα Ωδεία της Ελλάδος. Ίδρύθη τό 1916 επί Βενιζέλου. Οι άπόφοιτοι του Ωδείου δύνανται νά διορισθούν εις οιανδήποτε σχολήν μέσης παιδείας.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Προχθές διεξήχθησαν αι εξετάσεις των μαθητών της Ελληνικής Μουσικής Ακαδημίας. Την Έξεταστικήν Επιτροπήν άπήρτισαν ο κ. Σόλων Μιχαηλίδης, ο Διευθυντής της Ακαδημίας κ. Γιώργος Άρβανιτάκης και οι εκ των μελών του διδακτικού προσωπικού κ. κ. Θέμης Χριστοδούλου και Άρά Βορσγκανιάν.

Ο κ. Σ. Μιχαηλίδης εξέφρασε την άπόλυτον ίκανοποίησιν του διά τα άποτελέσματα των εξετάσεων. Είναι άξιον κάθε έπαίνου, προσέθεσεν ο κ. Μιχαηλίδης, τό ότι τόσο η Διεύθυνσις όσον και τό διδακτικόν προσωπικόν της Έλλ. Μουσικής Ακαδημίας έπιτελούν τό έκπολιτιστικόν των έργον με πλήρη επίγνωσιν της ύψηλης των άποστολής και μέσα εις τα πλαίσια της πλέον άυστηράς και άπαιτητικής τέχνης.

Τά άποτελέσματα των εξετάσεων έχουν ως εξής :

Διεκρίθησαν αι μαθήτριά της προκαταρκτικής σχολής πιάνου: Αύγη Δικαίου, Τασούλα Ζεβλάρη, Άθηνούλα Ρόπαλη. Προήχθησαν εις την κατωτέραν σχολήν πιάνου αι μαθήτριά: Βεατρίκη Σκέτου, Κρήτη Κουρτουμπελίδου, Ρέα Σχίλια, Μάρω Ίωαννίδου, Λουίζα Μούσουλου και Γιόλα Κωνσταντίνου. Προήχθησαν μετά διακρίσεως εις την

κατωτέραν σχολήν πιάνου αι μαθήτριά Άνή Βορσγκανιάν, Στίλθη Μαρκαντώνη και ο μαθητής Άρτό Τελλελιάν.

Μετά διακρίσεως προήχθησαν εις την κατωτέραν σχολήν βιολιού ο Κώστας Δημητρίου και εις την μέσην ο Κωστάκης Πατσαλίδης. Ήρρίστευσεν ή μαθήτρια της τάξεως του τραγουδιού Λυγία Γαλάζη.

Ο μαθητής της μέσης σχολής Χριστόδουλος Γεωργιάδης διεκρίθη τόσο εις τό πιάνο, όσον και εις την άρμονίαν και την σύνθεσιν.

Αι μαθήτριά της άνωτέρας σχολής πιάνου Σουρπικ Σιακαριάν και Μάρω Άττεολή προεκρίθησαν διά πτυχιακάς εξετάσεις του προσεχούς έτους.

Εις την μαθήτριά Νόραν Κάρασικ άπενεμήθη πτυχίον διδασκαλίας μετά έξαιρέτου διακρίσεως.

Εις τα μαθήματα της μουσικής δωματίου και της Ιστορίας της μουσικής ήρρίστευσαν αι μαθήτριά Χλόη Πετρίδου, Ίνώ Ζαννετίδου, Μάρω Άττεολή, Σουρπικ Σιακαριάν και Νόρα Κάρασικ.

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΠΑΦΟΥ

ΚΤΗΜΑ, 8 (Του άνατοκροτιού μας). — Διεξήχθησαν προχθές έν Κτήματι αι έτήσιαι μουσικαί εξετάσεις του έν Πάφω Ωδείου, του διατελουόντος υπό την Διεύθυνσιν του κ. Ντίνου Ίωαννίδη. Τους μαθητάς εξέητασεν ο Κύπριος μουσουργός και Διευθυντής του Κρατικού Ωδείου Θεσσαλονίκης κ. Σόλων Μιχαηλίδης.

Τά άποτελέσματα των εξετάσεων έχουν ως άκολούθως :

Σχολή πιάνου (Διδασκαλία κ. Ντίνου Ίωαννίδη): Προήχθησαν εις την Προκαταρκτικήν Τάξιν ή Άννίτα Ίωαννίδου. Εις την Προκαταρκτικήν Τάξιν Α΄ αι Βίκη Ύφαρίδου, Έλσα Παύλου και Τέττα Καρπασίτου. Εις την προκαταρκτικήν τάξιν Β΄ αι Μαρίνα Γερολεμή, Γιούλα Σ. Ταλαρίδου, Μόνικα Γεωργίου και Δέσπω Μ. Χαραλαμπίδου. Εις την κατωτέραν τάξιν αι Χρύσω Άντωνιάδου, Νίτσα Στ. Μιχαήλ, Μαρίνα Ι. Χαραλάμπους και Μαρούλα Βορκά.

Εις την κατωτέραν τάξιν Β΄ αι Χρυσταλλένη Ήγουμενίδου και Μάρω Ν. Παντελίδου. Εις την κατωτέραν τάξιν Δ΄ ή Μαίρη Ποζατζίδου. Εις την μέσην σχολήν Β΄ αι Κούλα Χατζηπασχάλη και Κάτια Α. Άτταλίδου. Εις την μέσην σχολήν Γ΄ αι Άντζέλα Σ. Μπαγιάτα και Ριάννα Ι. Χαραλάμπους. Εις την άνωτέραν σχολήν Γ΄ ή Ζανίν Σ. Μπαγιάτα.

Τάξις Βιολιού (Διδασκαλία κ. Νίκου Γεωργίου): Προήχθη εις την προκαταρκτικήν τάξιν Α΄ ή Νάτια Π. Χατζημάρκου και εις την προκαταρκτικήν τάξιν Β΄ ή Δάφνη Νεοκλέους.

α' ΕΤΩΣ 19
πρωτοτύπος

ΣΥΝΑΥΛΙΑ 9/1/57

ΤΟΥ Κ. ΣΟΛ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ

~~Κατάλογος~~

ΑΘΗΝΑΙ, 5 (Τοῦ ἀνταποκρι-
 τοῦ μας). — Ἡ συναυλία τῆς
 συμφωνικῆς ὀρχήστρας τοῦ Ρα-
 διοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν, ὑ-
 πὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Κυρίου
 μουσουργοῦ κ. Σόλωνος Μιχαη-
 λίδη, ἡ ἥποια ἀνεβλήθη τὴν 27ην
 Δεκεμβρίου λόγῳ τῆς ἀπεργίας
 τῶν τεχνικῶν τοῦ E.I.P., μετε-
 δόθη τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην
 καὶ ὥραν 9ην μ.μ. ἀπὸ τὸ Ἐθνι-
 κὸν Πρόγραμμα. Περιελάμβανε τὰ
 κατωτέρω ἔργα: Χάϊντν: Συμ-
 φωνία ἀριθμ. 2 (τοῦ Λονδίνου),
 Σ. Μιχαηλίδη: Βυζαντινὸ σκί-
 τσο καὶ Βυζαντινὸ ἀφιέρωμα (δι'
 ἔγχορδα). Τοῦ ἰδίου: Μπαλέττο
 «Ναυσικᾶ» ἀπὸ τὴν ὄπεραν «Ὀ-
 δυσσεὺς» καὶ τοῦ ἰδίου: Δύο Ἑλ-
 ληνικὲς συμφωνικὲς εἰκόνες: α)
 Αὐγὴ στὸν Παρθενῶνα καὶ β)
 Πανηγύρι τῆς Κακάβας.

ΠΕΜΠΤΗ, 7 Φεβρουαρίου 1957

Ο διεθνούς φήμης Κύπριος συνθέτης και μουσικολόγος Σόλων Μιχαηλίδης, ο οποίος δίδει αύριο μία ενδιαφέρουσα διάλεξι - συναυλία στον «Παρνασσό».

Η ΛΥΡΙΚΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ - ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΟΥ ΣΟΛ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ

Η Ένωσις Ελλήνων Μουσουργών οργανώνει αύριο στις 7.30 μία εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα διάλεξι - συναυλία στον «Παρνασσό» με όμιλητή τον διαπρεπή Κύπριο συνθέτη και μουσικολόγο Σόλωνα Μιχαηλίδη.

— Ο Σόλων Μιχαηλίδης είναι μία από τις πιο εξέχουσες καλλιτεχνικές προσωπικότητες της Κύπρου, με πλουσιωτάτη και έπιτυχή δράσι στο έξωτερικό. Το θέμα της διαλέξεώς του είναι: «Η Έλληνική μουσική από της άπελευθερώσεως μέχρι σήμερα».

— Η πρωταγωνίστρια της Λυρικής Σκηνης Λουκία Χέβα θα έρμηνεύση τραγούδια των συνθετών Μαντζάρου, Καρρέρ, Λαυράγκα, Λαμπελέτ, Καλομοίρη, Βάρβογλη, Πετρίδη, Ριάδη, Πονηρίδη και Σκαλκώτα. Στο πιάνο θα την συνοδεύση ο Άργύρης Κουνάδης. Είσοδος έλευθερά.

Ο ΣΟΛΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥ- ΘΥΝΤΗΣ ΩΔΕΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Από την περασμένη εβδομάδα ανέλαβε τα καθήκοντά του ο νέος διευθυντής του Κρατικού Ωδείου Θεσσαλονίκης διαπρεπής Κύπριος μουσικολόγος και συνθέτης Σόλων Μιχαηλίδης, διευθυντής επί πολλά χρόνια του Ωδείου Λεμεσού της Κύπρου.

— Έκτός από την γενική διεύθυνση ο Σόλων Μιχαηλίδης ανέλαβε την έδρα των ανωτέρων θεωρητικών και της συνθέσεως στο ίδιο Ωδείο.

— Ο Σόλων Μιχαηλίδης έχει στο ενεργητικό του πλουσιωτάτη και επιτυχή δράση σε διεθνή κλίμακα. Έργα του έχουν εκτελεσθή στη Γενεύη, στο Όσλο, στο Λονδίνο και σε άλλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Από το 1948 είναι μέλος του Έκτελεστικού Συμβουλίου της Διεθνούς Έταιρείας Λαϊκής Μουσικής του Λονδίνου. Επίσης, είναι συνεργάτης της μεγάλης μουσικής Έγκυκλοπαιδείας Grove και μέλος κριτικών επιτροπών σε διεθνείς διαγωνισμούς του Ωδείου «Σεζαρ Φράνκ» του Παρισιού, καθώς και στο Φεστιβάλ της Ουαλλίας.

— Έξ άλλου, ο Σόλων Μιχαηλίδης έχει εκδόσει αρκετές μελέτες, μεταξύ των οποίων η «Αρμονία της σύγχρονης μουσικής», η «Νεοελληνική μουσική», «Κυπριακή λαϊκή μουσική». Ίδιαίτερως ενδιαφέρονσα είναι επίσης μία μελέτη του για την νεοελληνική λαϊκή μουσική.